

VLAAMSE RAAD

ZITTING 1983-1984

4 OKTOBER 1984

ONTWERP VAN DECREET

houdende regeling van de erkenning en subsidiëring van voorzieningen voor bejaarden

MEMORIE VAN TOELICHTING

DAMES EN HEREN,

Artikel 5, § 1, II, 5° van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen omschrijft de bevoegdheden van de Gemeenschappen inzake bejaardenbeleid als volgt : „Het bejaardenbeleid met uitzondering van de vaststelling van het minimumbedrag, van de toekenningsvoorwaarden en van de financiering van het wettelijk gewaarborgd inkomen voor bejaarden”.

Er zijn vanzelfsprekend heel wat elementen die, in een ruimere betekenis weliswaar, tot het bejaardenbeleid kunnen worden gerekend, maar toch niet tot de bevoegdheid van de Gemeenschappen behoren of niet gerekend worden onder bijstand aan personen, zoals bedoeld in de bijzondere wet. Zo behoren daar niet toe de ziekte- en invaliditeitsverzekering en de pensioenregeling.

De reglementering die thans in het kader van het bejaardenbeleid bestaat en onder de bevoegdheid valt van de Gemeenschap, heeft vooral betrekking op :

— de erkenning voor de Nederlandse Gemeenschap van de diensten voor gezins- en bejaardenhulp en de toekenning van subsidies aan deze diensten (koninklijk besluit van 21 december 1979) ;

- de regeling voor de Nederlandse Gemeenschap van de erkenning van diensten voor bedeling van maaltijden aan huis en het toekennen van subsidies aan deze diensten (koninklijk besluit van 21 december 1979) ;

- de inrichting van opleidingscentra voor bejaardenhelp(st)ers voor de Nederlandse Gemeenschap (koninklijk besluit van 21 december 1979) ;

- de erkenning van rustoorden (wet van 12 juli 1966 zoals die werd gewijzigd en de uitvoeringsbesluiten ervan) ; belangrijk in dat verband is onder meer het koninklijk besluit van 12 maart 1974 tot vaststelling van de veiligheidsnormen ;

- de subsidiëring van de bouw van rustoorden (wet van 22 maart 1971 zoals die is gewijzigd en de uitvoeringsbesluiten ervan) ;

- de toekenning van toelagen voor het bouwen van woningen voor bejaarden (Regentsbesluit van 2 juli 1949) ;

- de dienstencentra (koninklijke besluiten van 15 april 1977 en 18 april 1977).

Onderhavig ontwerp van decreet heeft tot doel een aantal bestaande regelingen aan te passen aan de huidige noden en ze binnen een globaal welzijnszorgbeleid beter op elkaar af te stemmen.

De voorzieningen die erin worden behandeld hebben te maken met infrastructuur. Zij hebben rechtstreeks geen betrekking op de gezins- en bejaardenhulp, op de opleidingscentra voor bejaardenhelpsters en op de diensten voor de bedeling van warme maaltijden aan huis die voor de Vlaamse Gemeenschap reeds zijn geregeld in 1979 en administratief ingekaderd zijn in het gezinsbeleid. Onrechtstreeks heeft dit ontwerp daarop zijn invloed onder meer in het kader van de reglementering van de dienstencentra.

Dit ontwerp van decreet heeft eerder de vorm van een kaderdecreet waarbij alleen essentiële punten worden geregeld en dat de concrete uitwerking ervan overlaat aan de Vlaamse Executieve. Deze werkwijze maakt het mogelijk rechtszekerheid en soepelheid met elkaar te verzoenen.

De meeste van de voorzieningen die in dit ontwerp van decreet worden behandeld, zijn niet nieuw, maar worden thans op een verschillende wijze behandeld zonder voldoende samenhang :

- bouwen van woningen voor bejaarden en van serviceflats : de kredieten worden uitgetrokken op de kredieten van het Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap ;

- dienstencentra : worden gesubsidieerd binnen het kader van het Fonds voor de bouw van ziekenhuizen en medisch-sociale inrichtingen, maar alleen als ze een onderdeel vormen van een rusthuis ;

- rusthuizen : worden gesubsidieerd binnen het kader van hetzelfde bouwfonds.

De voorgestelde regeling voorziet erin dat alle subsidiëring zou gebeuren langs hogergenoemd bouwfonds en in onderlinge samenhang.

Daarnaast wordt er ook in voorzien dat een premie voor het functioneel geschikt maken voor bejaarden van bestaande woningen zal worden ingesteld. Dit ligt duidelijk in de lijn van de prioriteiten van het Vlaamse bejaardenbeleid : de bejaarden de kans laten zo lang mogelijk in eigen milieu te blijven. Als daartoe kleine aanpassingen aan de woning die zij bewonen of willen betrekken, noodzakelijk zijn, kan hiervoor een toelage

worden uitgekeerd. Het zou gaan over kleine aanpassingen op het vlak van veiligheid en gezondheid (bijvoorbeeld verwarming), verminderde validiteit (bijvoorbeeld trappen), comfort (sanitaire voorzieningen), kleine verbouwingen zodat iemand bij de bejaarde kan komen inwonen, of omgekeerd. Er dient een zeer eenvoudige procedure te worden uitgewerkt wil de nieuwe reglementering effect sorteren. Dit zal gebeuren in het kader van het huisvestingsbeleid. De Vlaamse Executieve zal in het kader van de huisvestingscode de passende besluiten nemen.

De behoefte aan woningen voor bejaarden blijft reëel en de ondergeschikte openbare besturen (vooral OCMW's) kunnen hier een rol te vervullen hebben, best in overleg met de erkende bouwmaatschappijen. In het ontwerp van decreet is voorzien dat zij voor het bouwen een toelage kunnen krijgen van 60 % van de bouwkosten en van de kosten voor aankoop en verbouwing. Deze regeling bestond reeds voor nieuwbouw. De procedure wordt vereenvoudigd.

Een reglementering inzake dienstencentra bestaat reeds wat de subsidiëring van de infrastructuur betreft. Zij kan echter slechts gedeeltelijk worden uitgevoerd omdat het besluit van 15 april 1977 op de dienstencentra bepaalt dat de toelagen worden verleend ten laste van het Fonds voor de bouw van ziekenhuizen en van medisch-sociale inrichtingen. Volgens de wet tot oprichting van dit Fonds is een tussenkomst alleen mogelijk als het gaat om inrichtingen die bejaarden herbergen. Om deze reden kunnen alleen dienstencentra die deel uitmaken van een rusthuis, deze toelage genieten.

Dit ontwerp van decreet wil de regeling uitbreiden tot de autonome dienstencentra en voorziet ook in de mogelijkheid een werkingstoelage toe te kennen, hetgeen thans op facultatieve basis gebeurt. Deze toelage, waarvan het bedrag en de modaliteiten van toekenning door de Vlaamse Executieve te bepalen zijn, zal in het begin zeker tot een aanmoedigingstoelage moeten beperkt blijven. Het invoeren van het principe van de toelage is echter belangrijk om aldus over de mogelijkheid te beschikken, door het opstellen van normen, de werking van de centra te kunnen oriënteren. Deze centra moeten er immers op gericht zijn de bejaarden te helpen, meer dan nu in de praktijk dikwijls het geval is, zo lang mogelijk hun zelfstandigheid te behouden en hun integratie in de gemeenschap te stimuleren. Zij hebben bovendien een coördinerende taak.

Er doet zich de laatste jaren een belangrijke evolutie voor inzake opname van bejaarden in rusthuizen. Mede ingevolge het gevoerde beleid dat erop gericht is de bejaarden de kans te bieden zo lang mogelijk in eigen milieu te blijven, worden procentueel steeds minder valide bejaarden in rusthuizen opgenomen.

Door het stimuleren van het bouwen van bejaardenflats en woningcomplexen met dienstverlening wordt deze evolutie verder aangemoedigd. Met deze vorm van beschermd wonen wordt gepoogd voor valide bejaarden een alternatief voor de rusthuizen te promoveren. Het gaat over een vorm van individueel wonen waar men de waarborg heeft in geval van nood op hulp beroep te kunnen doen en waar de zelfredzaamheid wordt aangemoedigd.

Anderzijds worden de erkenningsnormen voor rusthuizen strenger. Nieuwe voorwaarden zijn onder meer : opnamebeleid en onthaal van de bejaarden, inspraak van de bejaarden, onderzoek en behandeling van klachten.

De subsidiëring van de infrastructuur wordt voortgezet en, zoals voor woningen en dienstencentra, uitgebreid tot het aankopen. Het bouwen, het in gebruik nemen en het uitbreiden

van de opnamecapaciteit wordt onderworpen aan de voorafgaande toelating van de Vlaamse Executieve.

Op dit ogenblik vallen de prijzen die in rustoorden worden aangerekend, onder het prijzenbeleid waarvoor de nationale overheid, in casu het Ministerie van economische zaken, bevoegd is. Logischer zou zijn dat deze aangelegenheid onder de bevoegdheid zou vallen van de Gemeenschappen, gezien dit een wezenlijk deel uitmaakt van het bejaardenbeleid.

Rekening houdend met artikel 10 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen, dat voorschrijft dat decreten rechtsbepalingen kunnen bevatten in aangelegenheden waarvoor de Raden niet bevoegd zijn, voor zover die bepalingen onontbeerlijk zijn voor de uitoefening van hun bevoegdheid, was in het voorontwerp van decreet voorzien dat deze aangelegenheid door de Vlaamse Gemeenschap zou worden geregeld.

De Raad van State was evenwel van oordeel dat de vaststelling van een maximumprijs door de Vlaamse Gemeenschap niet aan het criterium van de onontbeerlijkheid als maatstaf voor de toelaatbare uitoefening van haar impliciete bevoegdheid voldeed. De voorgestelde bepaling werd dan ook uit het ontwerp van decreet weggelaten.

De Vlaamse Hoge raad voor de derde leeftijd om advies verzocht, besteedde uitvoerig aandacht aan voorliggend ontwerp van decreet. Met zijn advies werd in zeer grote mate rekening gehouden.

De huidige financiële situatie van de Vlaamse Gemeenschap legt grote beperkingen op aan het te voeren beleid. Binnen de bestaande budgettaire mogelijkheden dienen prioriteiten bepaald te worden. Het bevorderen van de mogelijkheden om zo lang mogelijk in eigen milieu te kunnen verblijven, is ook om budgettaire motieven aan te bevelen. Nieuwe maatregelen die worden voorgesteld, zullen moeten gerealiseerd worden door verschuivingen van de beschikbare kredieten.

Zonder het bouwen van rusthuizen te willen afremmen in bepaalde streken waar zulks nog nodig is, zal in het kader van de individuele huisvesting toch de nadruk worden gelegd op het subsidiëren van serviceflats en woningcomplexen met dienstverlening.

Met de hoofdzakelijk juridisch-technische opmerkingen van de Raad van State werd bij het opstellen van het ontwerp van decreet rekening gehouden. Overeenkomstig de suggestie van de Raad van State zal een ontwerp van decreet bij de Vlaamse Raad worden ingediend tot wijziging van het decreet van 1 juni 1983 houdende oprichting van het Vlaams Fonds voor de bouw van ziekenhuizen en medisch-sociale instellingen. Er wordt niet voorzien in een overgangsbepaling omdat de datum van inwerkingtreding van voormeld Vlaams bouwfonds zal voorafgaan, wellicht samenvallen met de datum van inwerkingtreding van onderhavig decreet.

Commentaar bij de artikelen

Artikel 1

Krachtens artikel 59bis, § 2bis van de Grondwet en artikel 5, § 1, II van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen, behoort het bejaardenbeleid tot de bevoegdheid van de Gemeenschappen.

Artikel 2

In dit artikel worden een aantal belangrijke begrippen, die veelvuldig in het ontwerp van decreet voorkomen, omschreven.

Naar aanleiding van de bepaling van het begrip „dienstencentrum” heeft de Raad van State opgemerkt dat een gelijkstelling van bejaarden met andere personen in een gelijkwaardige toestand het toepassingsgebied al te zeer zou uitbreiden. Een dienstencentrum moet, om voor subsidiëring in aanmerking te komen, zich inderdaad vooral en voornamelijk richten tot bejaarden, dit zijn personen van 60 jaar en ouder. Dit neemt niet weg dat zij zich daarnaast, in ondergeschikte orde, ook kunnen richten tot personen die zich in dezelfde situatie bevinden als de bejaarden, zonder dat deze personen de voormelde „normale” pensioenleeftijd reeds zouden hebben bereikt, bijvoorbeeld bruggepensioneerden of mensen die niet langer meer beroepsmatig bezig zijn ingevolge hun lichamelijke of sociale toestand.

In de optiek een zo groot mogelijke integratie na te streven, wordt bepaald dat een dienstencentrum zich inzonderheid moet inrichten tot personen van eenzelfde wijk. Dit belet uiteraard niet dat bejaarden en andere personen van buiten de wijk een beroep zouden kunnen doen op het centrum.

Zoals uit artikel 10, § 1, 5° van het ontwerp van decreet blijkt, is het niet zo dat het centrum de diensten waarvan sprake in de definitie, zelf moet verlenen. Het centrum kan zich ook tot andere personen richten om de diensten aan de bejaarden ter beschikking te stellen.

De dienstverlening die door de dienstencentra in het bereik van de bejaarden moet worden gebracht is dezelfde dienstverlening die in een serviceflatgebouw of in een woningcomplex met dienstverlening moet aanwezig zijn. Het onderscheid van laatstgenoemde voorzieningen met een rusthuis bestaat voornamelijk hierin dat op deze diensten, zoals huishoudelijke hulp en lichamelijke verzorging, door de bejaarden een beroep kan worden gedaan indien zij dit wensen, terwijl deze dienstverlening in een rusthuis automatisch verleend wordt. Een rusthuis is immers een vorm van collectief verblijf, daar waar in bejaardenflats de bejaarden individueel en zelfstandig wonen, maar een beroep kunnen doen op hulp wanneer ze zulks nodig hebben.

Artikel 3

Dit artikel vervangt de bepaling van het Regentsbesluit van 2 juli 1949 dat erin voorziet dat subsidies kunnen toegekend worden aan ondergeschikte besturen voor het bouwen, vergroten, verbouwen of uitvoeren van grote herstellingswerken van woningen voor bejaarde gezinnen.

De subsidies vallen, zoals de andere subsidies voor infrastructuur, ten laste van het Vlaams Fonds voor de bouw van ziekenhuizen en medisch-sociale instellingen.

De subsidie bedraagt 60 % van de kostprijs van de werken, leveringen en diensten die door de Executieve worden goedgekeurd voor de bouw of voor de aankoop, vermeerderd met de kosten voor aanpassing. Het maximumbedrag dat als basis dient voor de subsidiëring van de aankoop en de aanpassingswerken, wordt in de regel gelijkgesteld met 75 % van de maximumkostprijs die door de Vlaamse Executieve wordt vastgesteld voor de subsidiëring van nieuwbouw. Een analoge regeling geldt ook voor de andere voorzieningen.

De Executieve wordt belast met het opstellen van programmatiecriteria en met de omschrijving van de voorwaarden voor toekenning van de toelage, na advies van de Vlaamse Hoge raad voor de derde leeftijd.

De Executieve dient de criteria volgens welke de woningen voor bejaarden worden toegewezen, goed te keuren. Deze bepaling beoogt ervoor te zorgen dat zoveel mogelijk objectieve normen worden in acht genomen bij de toewijzing.

Artikel 4

Dit artikel vervangt de bepalingen van de koninklijke besluiten van 15 april 1977 en van 18 april 1977, die de subsidiëring van dienstencentra mogelijk maken maar slechts gedeeltelijk kunnen worden uitgevoerd. Deze aangelegenheid wordt door dit ontwerp van decreet geregeld.

De Executieve dient op advies van de Vlaamse Hoge raad voor de derde leeftijd programmatiecriteria op te stellen en de voorwaarden vast te leggen waaraan de dienstencentra moeten voldoen om subsidies te bekomen.

Artikel 5

Serviceflats en woningcomplexen met dienstverlening kunnen op dit ogenblik alleen worden gesubsidieerd als bejaardenwoning. Ingevolge dit ontwerp van decreet worden ze als een aparte voorziening voor bejaarden gestimuleerd naast de rusthuizen.

De rusthuizen die reeds voor 1 januari 1976 een bestemming hadden als rusthuis, voldoen nog niet allemaal aan de voorwaarden inzake brandveiligheid vastgelegd bij koninklijk besluit van 12 maart 1974, maar wel aan die van het koninklijk besluit van 16 juni 1967. De wet van 15 juli 1976 voorziet in de mogelijkheid hun een subsidie van 90 % toe te kennen ten einde hen in de mogelijkheid te stellen op bevredigende wijze te voldoen aan de veiligheidsnormen. Deze regeling blijft behouden.

De Executieve dient op advies van de Vlaamse Hoge raad voor de derde leeftijd programmatiecriteria vast te leggen en de voorwaarden te bepalen waaraan de betrokken voorzieningen moeten voldoen om voor subsidiëring in aanmerking te komen.

In artikel 5, § 2, 3° wordt het minimumaantal woongelegenheden bepaald die moeten worden voorzien. Deze zijn zo laag mogelijk gehouden, maar er is toch rekening gehouden met organisatorische en economische vereisten.

Artikel 6

De Executieve bepaalt de maximum kostprijs van de werken, leveringen en diensten welke voor subsidiëring in aanmerking komen.

Artikel 7

Volgens artikel 7 mag de bestemming van het gesubsidieerde gebouw niet worden gewijzigd zonder voorafgaand akkoord van de Executieve.

De omschakeling van een rusthuis naar een rust- en verzor-

gingstehuis wordt niet beschouwd als een wijziging van bestemming.

Artikel 8

Artikel 8 bepaalt dat de criteria en de modaliteiten volgens welke de subsidies kunnen uitbetaald worden door de Executieve, worden vastgelegd na advies van de Vlaamse Hoge raad voor de derde leeftijd.

Artikel 9

Artikel 9 legt een dwingende programmatie op voor het bouwen van serviceflats, woningcomplexen met dienstverlening en rusthuizen, voor het als dusdanig inrichten of in gebruik nemen van een bestaand gebouw, of voor het wijzigen van de bestaande capaciteit.

Ten einde de initiatieven die reeds een principiële akkoord bekwamen en/of met bouw- of inrichtingswerken gestart waren, niet onmogelijk te maken, wordt in het laatste lid in een overgangsregeling voorzien.

Artikel 10

In artikel 10 worden de voorwaarden omschreven om als dienstencentrum erkend te worden. De activiteiten moeten ertoe bijdragen dat de bejaarde zolang mogelijk in eigen milieu zou kunnen verblijven en mogen zich niet beperken tot het bieden van ontmoetingsruimte. De klemtoon ligt meer op de activiteiten dan op het gebouw.

Er dient een centrumraad opgericht te worden waarvan de samenstelling en de bevoegdheid door de Executieve worden bepaald.

De tekst van § 1, tweede lid, 4° werd aangepast om aan de bezwaren van de Raad van State tegemoet te komen. In tegenstelling met wat de Raad van State stelt, is het evenwel niet de bedoeling dat de diensten waarvan sprake in 5° van deze bepaling, 24 uur op 24 uur ter beschikking zouden staan van de bejaarden.

Artikel 11

Artikel 11 voorziet in een werkingstoelage voor dienstencentra waarvan de Executieve het bedrag en de criteria bepaalt.

Artikel 12

De procedure voor erkenning en intrekking van erkenning wordt door de Executieve bepaald na advies van de Vlaamse Hoge raad voor de derde leeftijd.

Artikel 13

Serviceflats en woningcomplexen met dienstverlening en rusthuizen dienen verplicht een erkenning aan te vragen volgens de procedure door de Executieve te bepalen na advies van de Vlaamse Hoge raad voor de derde leeftijd. De erkenning geldt voor een periode van minimum 2 en maximum 10 jaar.

Artikel 14

In artikel 14 wordt bepaald dat de Executieve de normen vastlegt, na advies van de Vlaamse Hoge raad voor de derde leeftijd, waaraan moet worden voldaan om erkend te worden en worden de materies aangeduid waarop deze normen minimaal moeten betrekking hebben. Een aantal elementen komen niet voor in de huidige wetgeving : opnamebeleid, onthaal, inspraak van de bejaarden, klachten van bewoners.

Artikel 15

Dit artikel biedt de mogelijkheid een voorlopige erkenning toe te kennen volgens de voorwaarden door de Executieve te bepalen na advies van de Vlaamse Hoge raad voor de derde leeftijd.

Artikel 16

Dit artikel bepaalt dat de voorzieningen waarvoor een verplichte erkenning bestaat, door de Executieve kunnen gesloten worden volgens een procedure door haar vast te leggen na advies van de Vlaamse Hoge raad voor de derde leeftijd. In tegenstelling met wat de Raad van State in zijn advies stelt, kan een sluitingsbevel door de Vlaamse Executieve worden uitgevaardigd zonder dat er van de intrekking van een erkenning sprake is. Dit kan bijvoorbeeld het geval zijn wanneer een erkenningsplichtige inrichting wordt geëxploiteerd niettegenstaande een weigering tot erkenning of na afloop van een voorlopige erkenning. De tekst werd op dit stuk verduidelijkt.

Artikel 17

In dit artikel wordt de bevoegdheid van de ambtenaren van het Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap bepaald inzake toezicht.

Artikel 18

In dit artikel worden de strafsancties vastgelegd in geval van overtreding van een aantal bepalingen.

Artikel 19

Artikel 19 vermeldt de wetten en besluiten die worden ingetrokken.

Artikel 20

In dit artikel worden overgangsmaatregelen bepaald ten aanzien van bestaande erkende rusthuizen en niet-erkende rusthuizen die een aanvraag tot erkenning hebben ingediend.

Artikel 21

Wegens de complexiteit van de materie en de vele uitvoeringsbesluiten die moeten genomen worden, is het wenselijk dat de Executieve de datum van inwerkingtreding bepaalt.

De Voorzitter van de Vlaamse Executieve,

G. GEENS

De Gemeenschapsminister van gezin en welzijnszorg,

R. STEYAERT

KONINKRIJK BELGIE

ADVIES VAN DE RAAD VAN STATE *

De Raad van State, afdeling wetgeving, achtste kamer, de 1ste augustus 1983 door de Gemeenschapsminister van gezin en welzijnszorg verzocht haar van advies te dienen over een ontwerp van decreet „tot regeling van de erkenning en subsidiëring van voorzieningen voor bejaarden”, heeft de 23e februari 1984 het volgend advies gegeven :

1. Strekking van het ontwerp

Het ontwerp heeft tot doel een aantal bestaande regelingen met betrekking tot het bejaardenbeleid te vervangen of aan te passen en ze binnen een globaal welzijnsbeleid beter op elkaar af te stemmen. Zulks wordt gedaan bij wege van een „kaderdecreet” dat volgende aangelegenheden betreft :

1° de toekenning, ten laste van het Vlaams Fonds voor de bouw van ziekenhuizen en medisch-sociale instellingen, van een premie voor het functioneel aanpassen van de woning of het appartement of het deel ervan, waar een bejaarde verblijft of zal verblijven ;

2° de toekenning, eveneens ten laste van voormeld Fonds, van subsidies :

a. aan ondergeschikte besturen, voor het bouwen of verbouwen van woningen voor bejaarden, alsmede voor het aankopen van gebouwen bestemd om als woning voor bejaarden te worden ingericht ; essentiële voorwaarden daarbij zijn, dat die woningen passen in het kader van het desbetreffende programma van de Executieve en zodanig zijn ingeplant dat de bewoners in de lokale gemeenschap geïntegreerd blijven ;

b. aan ondergeschikte besturen en aan verenigingen zonder winstoogmerk, voor het bouwen, verbouwen of inrichten van zogenaamde dienstencentra, alsmede voor de aankoop van gebouwen bestemd om er dergelijke centra in te richten ;

c. aan ondergeschikte besturen en aan verenigingen zonder winstoogmerk, voor het bouwen, verbouwen, herconditioneren en inrichten van zogenaamde serviceflats, van woningcomplexen met dienstverlening en van rusthuizen, alsmede voor het aankopen van gebouwen bestemd om als serviceflat of woningcomplex met dienstverlening of als rusthuis te worden ingericht ;

3° een regeling met betrekking tot de erkenning en subsidiëring van de werking van dienstencentra ;

4° een regeling met betrekking tot de erkenning van serviceflats, woningcomplexen met dienstverlening en rusthuizen.

Ten slotte zijn in het ontwerp ook bepalingen opgenomen betreffende het toezicht, alsmede strafbepalingen en een aantal overgangsbepalingen.

II. Algemene opmerkingen

A. De Gemeenschappen zijn luidens artikel 5,§ 1, van de

* L.15.679/8

bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen bevoegd voor : „I. Wat het gezondheidsbeleid betreft : 1° het beleid betreffende de zorgenverstrekking in en buiten de verplegingsinrichtingen”. Deze bevoegdheid betreft blijkens de memorie van toelichting (Senaat nr. 434 (1979-1980) nr. 1, blz. 6) onder meer de rustoorden voor bejaarden. In het verslag van de Senaatscommissie over dit ontwerp werd bevestigd dat de bevoegdheid van de Gemeenschap met betrekking tot het gezondheidsbeleid omvat : „de rustoorden voor bejaarden die zorgen verstrekken” en „inzake het bejaardenbeleid onder meer . . . de rusthuizen die geen zorgen verstrekken” (Verslag Senaat nr. 434 (1979-1980) nr. 2, blz. 124 en 127).

Luidens artikel 5,§ 1, II, 5° van de bijzondere wet zijn de Gemeenschappen tevens bevoegd voor „het bejaardenbeleid, met uitzondering van de vaststelling van het minimumbedrag, van de toekenningsvoorwaarden en van de financiering van het wettelijk gewaarborgd inkomen voor bejaarden”.

Op grond van deze bepalingen kan het ontwerp, met uitzondering van artikel 18, worden ingepast in de bevoegdheden van de Vlaamse Gemeenschap.

Artikel 18, eerste lid, bepaalt dat „van de bewoners van de serviceflats en woningcomplexen met dienstverlening en van de in de rusthuizen opgenomen bejaarden, . . . geen dagprijs (mag) worden gevraagd die hoger ligt dan het bedrag dat door de Executieve is vastgesteld”.

Luidens artikel 18, tweede lid, worden „de elementen die voor de berekening van de dagprijs in aanmerking worden genomen en de procedure voor het vastleggen ervan . . . bepaald door de Executieve, na advies van de Vlaamse Hoge Raad voor de derde leeftijd”.

In de memorie van toelichting wordt daaromtrent het volgende standpunt ingenomen (blz. 4, vierde en vijfde lid) :

„Op dit ogenblik vallen de prijzen die in rustoorden worden aangerekend onder het prijzenbeleid waarvoor de nationale overheid, in casu het Ministerie van Economische Zaken, bevoegd is. Logischer zou zijn dat deze aangelegenheid onder de bevoegdheid zou vallen van de Gemeenschappen, gezien dit een wezenlijk deel uitmaakt van het bejaardenbeleid.

Rekening houdend met artikel 10 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980, dat voorziet dat decreten rechtsbepalingen kunnen bevatten in aangelegenheden waarvoor de Raden niet bevoegd zijn, voor zover die bepalingen onontbeerlijk zijn voor de uitoefening van hun bevoegdheid, is in het ontwerp van decreet voorzien dat deze aangelegenheid door de Vlaamse Gemeenschap wordt geregeld”.

Artikel 6, §1, VI, tweede deel, 6°, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 bepaalt dat de Gewesten niet bevoegd zijn inzake prijsbeleid en vestigingsvoorwaarden : die aspecten zijn bijgevolg nationaal gebleven. Dezelfde beperking moet logischerwijze ook gelden voor gemeenschapsaangelegenheden die direct het prijzenbeleid betreffen : het vaststellen van de dagprijs voor de bewoners van de serviceflats en woningcomplexen met dienstverlening en voor de in de rusthuizen opgenomen bejaarden beïnvloedt immers niet enkel de situatie van de betrokken personen, maar het hele beleid inzake die inrichtingen. In dit opzicht is het vaststellen van de dagprijs niet alleen een persoonsgebonden aangelegenheid, maar een meer algemeen financieel beleidsprobleem, zowel voor de betrokken instellingen als voor de openbare financiën. Zo werd, met betrekking tot de rustoorden voor bejaarden, in de memorie van toelichting van de bijzondere wet uitdrukkelijk gesteld dat de Gemeenschap niet bevoegd is voor het bepalen van de verpleegdagprijs (Gedr. St. Senaat 434 (1979-1980) nr. 1, blz. 6),

standpunt dat bevestigd werd in het Senaatsverslag (Gedr. St. Senaat 434 (1979-1980) nr. 2, blz. 124).

De Vlaamse Executieve meent dat het logischer is de aangelegenheid van de dagprijs toch door haar te laten regelen : het kan niet direct — wegens de aangehaalde bepalingen omtrent het prijzenbeleid — maar toch zou het volgens haar kunnen gebeuren met toepassing van artikel 10 van de bijzondere wet, omdat het vaststellen van de dagprijs in de verschillende inrichtingen een wezenlijk deel is van het bejaardenbeleid.

Artikel 10 van de bijzondere wet bevestigt de bekende interpretatietheorie van de implied powers in volgende bewoordingen : „De decreten kunnen rechtsbepalingen bevatten in aangelegenheden waarvoor de Raden niet bevoegd zijn, voor zover die bepalingen onontbeerlijk zijn voor de uitoefening van hun bevoegdheid”. De Raad van State heeft in meerdere adviezen het in artikel 10 vervatte begrip van de „implied powers” toegelicht, meer bepaald ten aanzien van het criterium van de onontbeerlijkheid als maatstaf voor de toelaatbare uitoefening van een impliciete bevoegdheid : de Raad zou het prijzenbeleid inzake serviceflats, woningcomplexen met dienstverlening en rustoorden ten aanzien van de dagprijs die daarvoor vastgesteld wordt slechts dan kunnen regelen, voor zover die regeling dermate met een zelfstandige, specifieke en uitdrukkelijk toegekende bevoegdheid van de Raad zou zijn verbonden dat de uitoefening van die bevoegdheid niet denkbaar zou zijn zonder dat ook die beleidsbeslissing door de Raad wordt getroffen. Het is echter zonder meer duidelijk dat het vaststellen van de maximumdagprijs door de Executieve niet onontbeerlijk is voor het voeren van bejaardenbeleid.

Uit wat voorafgaat volgt dat artikel 18 uit het ontwerp moet worden weggelaten.

B. De premies en subsidies die bij de artikelen 3 tot 6 van het ontwerp worden ingesteld, komen volgens die bepalingen ten laste van het „Fonds voor de bouw van ziekenhuizen en medisch-sociale inrichtingen” opgericht bij de wet van 6 juli 1973, Fonds dat evenwel een nationale instelling is en het voorwerp is van een ontwerp van wet tot afschaffing of herstructurering van sommige instellingen van openbaar nut (Gedr. St. Senaat 629 (1983-1984) nr. 1 : ontwerp overgezonden door de Kamer van Volksvertegenwoordigers).

Eigenlijk is het de bedoeling dat die premies en subsidies in de definitieve regeling ten laste zouden komen van het „Vlaams Fonds voor de bouw van ziekenhuizen en medisch-sociale instellingen”, dat opgericht werd bij decreet van 1 juni 1983 (Belgisch Staatsblad 27 juli 1983) waarvan de Vlaamse executieve de datum van inwerkingtreding nog moet vaststellen (artikel 9).

De redactie van het ontwerp dient in die zin te worden aangepast, met dienverstande dat er, zo nodig, ook een overgangsbepaling dient te worden in opgenomen luidens welke, in afwachting van de overdracht van de taken van het nationale Fonds voor de bouw van ziekenhuizen en medisch-sociale inrichtingen aan het Vlaams Fonds, de bij het ontwerp ingestelde premies en subsidies door het nationale Fonds zullen worden uitgekeerd.

Tevens dient de aandacht erop te worden gevestigd dat de taak van het Vlaams Fonds, zoals zij in artikel 3 van het voornoemde decreet van 1 juni 1983 wordt omschreven, enkel betrekking heeft op de ziekenhuizen en de medisch-sociale inrichtingen in de zin van de wet van 23 december 1963, alsmede op de inrichtingen bedoeld in artikel 1, § 2, 3°, van die wet, waarmee worden bedoeld „de inrichtingen uitsluitend bestemd om bejaarden . . . te herbergen”.

Een woning of appartement waar een bejaarde verblijft (artikel 3), kan echter bezwaarlijk als „inrichting” worden beschouwd. Hetzelfde geldt voor een woning voor bejaarden (artikel 4), door de begripsbepaling omschreven als „een huis, of een deel ervan, of een appartement dat door een ondergeschikt bestuur speciaal gebouwd en/of ingericht is als individuele woongelegenheden voor bejaarden”.

Een dienstencentrum in de zin van het ontwerp (artikel 5) „herbergt” dan weer geen bejaarden.

Alleen de rusthuizen en, met enig voorbehoud, de serviceflats en woningcomplexen (artikel 6) kunnen als „inrichtingen uitsluitend bestemd om bejaarden te herbergen” worden aangemerkt.

De subsidiëringsregels die vervat zijn in de artikelen 3, 4 en 5 van het ontwerp, kunnen dus niet direct worden ingepast in de opdrachten van het Vlaams Fonds voor de bouw van ziekenhuizen en medisch-sociale instellingen, zoals zij in het organiek decreet van het Fonds wordt geformuleerd.

Impliciete of indirecte wijzigingen van de opdracht van dat Fonds behoren niet tot de goede wetgevingstechniek. Derhalve is het aangewezen dat het decreet van 1 juni 1983 door het ontwerp uitdrukkelijk wordt aangevuld met de vermelding van de nieuwe opdrachten van het Fonds, wat met een in een afzonderlijk hoofdstuk „Wijzigingsbepalingen” op te nemen artikel zou kunnen gebeuren.

C. Voor een goed begrip van de regeling moet worden onderstreept dat het gaat om een toekenning van premies en subsidies binnen de grenzen van de budgettaire mogelijkheden en mits de gestelde voorwaarden vervuld zijn : de regeling is derhalve niet geconcipieerd als een onvoorwaardelijke toekenning van een subjectief recht op een premie of een subsidie. Deze opvatting komt tot uiting in de artikelen 3 en volgende : een premie of een subsidie „kan” worden toegekend.

D. Voor de erkenning en de subsidiëring van dienstencentra (artikel 11, § 1, 4°) en van serviceflats, woningcomplexen met dienstverlening en rusthuizen (artikel 15, tweede lid, c) wordt voor de eerste als voorwaarde gesteld dat het centrum moet „openstaan voor alle bejaarden, ongeacht hun ideologische, filosofische of godsdienstige overtuiging”, terwijl voor de tweede wordt bepaald dat de normen die door de Executieve zullen worden vastgesteld, betrekking hebben op „de vrijheid van de in de inrichting verblijvende personen en de eerbiediging van hun ideologische, filosofische of godsdienstige overtuiging”.

Wat het voorschrift van artikel 15, tweede lid betreft, wordt klaarblijkelijk niets meer bedoeld dan dat de inrichtingen de verplichting hebben om niets te doen wat een dwang inhoudt op de vrijheid van de er verblijvende personen op het stuk van hun ideologische, godsdienstige of filosofische overtuiging (vgl. artikel, 3 tweede lid, 1°, van de wet van 12 juli 1966 op de rustoorden voor bejaarden en de parlementaire voorbereiding betreffende die bepaling, alsook het koninklijk uitvoeringsbesluit van 22 maart 1968). Op grond van dit voorschrift zou integendeel geen regeling vastgesteld mogen worden die tot resultaat zou hebben dat particulieren, natuurlijke of rechtspersonen, geen voor personen van een bepaalde ideologische, filosofische of godsdienstige strekking voorbehouden inrichting mogen exploiteren en aldus verplicht worden de inrichting open te stellen voor personen met andere opvattingen. Zulks ware immers strijdig met de in de artikelen 14 en 15 van de Grondwet gewaarborgde vrijheden. Zeer zeker is dat zo, nu uit de strafbepalingen van de ontworpen regeling blijkt dat geen andere inrichtingen mogen bestaan dan die welke erkend zijn,

zodat de in ogenschouw genomen verplichting om particuliere inrichtingen open te stellen voor iedereen veel meer dan een subsidievoorwaarde zou zijn, namelijk een voorwaarde voor rechtmatig bestaan. Terloops weze gezegd dat, indien het enkel als een subsidievoorwaarde opleggen van bedoelde verplichting vanuit grondwettelijk oogpunt niet even onvoorwaardelijk veroordeeld zou kunnen worden, daarvoor toch een naar recht en redelijkheid behoorlijke verantwoording gegeven zou moeten worden opdat deze voorwaarde voor subsidiëring niet als een onrechtmatige druk op voormelde grondwettelijke vrijheden zou moeten worden aangemerkt — of als een inbreuk op de grondwettelijke gelijkheidsregel. Deze laatste regel wil dat wanneer aan bepaalde Belgen een voordeel, zoals een subsidie, wordt toegekend en aan andere ontzegd, daartoe een aan het algemeen belang ontleende en op het algemeen belang gerichte beweegreden voorhanden is ; daarenboven moet die reden een functioneel verband vertonen met de betrokken regeling, die in casu een subsidieregeling is.

Zoals gezien, bepaalt artikel 1 l, § 1, 4°, wat de dienstencentra betreft, met zoveel woorden dat het centrum moet openstaan voor alle bejaarden ongeacht hun ideologische, filosofische of godsdienstige overtuiging. De in de vorige alinea gemaakte beschouwingen sluiten vanzelfsprekend in dat als erkenningsvoorwaarden voor centra opgericht door particulieren deze verplichting zonder meer ongrondwettig is, en dat ze als subsidievoorwaarde enkel dan grondwettig bevonden kan worden wanneer daarvoor naar recht en redelijkheid aanvaardbare motieven worden aangebracht, die bovendien een functioneel verband vertonen met het verstrekken van subsidies.

De Vlaamse Raad zal terdege moeten nagaan of ter zake aan die voorwaarde, welke als gezien zowel de grondwettelijke vrijheden als de grondwettelijke gelijkheid raakt, is voldaan. Hij zal dit des te zorgvuldiger moeten doen daar men het niet zonder grond bevreemdend kan vinden, zeker in artikel 1 l, § 1, 4°, en mogelijk in artikel 15, tweede lid, c, van het voorontwerp, bepalingen aan te treffen met een depersonaliserende strekking, terwijl dat voorontwerp een aangelegenheid regelt die juist omdat zij „persoonsgebonden” is, aan de Gemeenschappen is toevertrouwd, het mag dan zijn dat men in het persoonsgebundene vooral de taal waarin de persoon met zijn Gemeenschap communiceert, op het oog had. Dat soort van bepalingen kan immers depersonaliserend worden genoemd omdat het verbiedt ten volle tegemoet te komen aan overtuigingen van zeer persoonlijke aard.

III. Bijzondere opmerkingen

Voorafgaande opmerking

Een ontwerp-decreet dient in de vorm van een besluit van de Executieve bij de Vlaamse Raad te worden ingediend.

Hoofdstuk 1

De artikelen 1 en 2 brenge men samen onder de hoofding : „Hoofdstuk 1 : Inleidende bepalingen”.

Artikel 2

1. De opsomming van de ondergeschikte besturen onder punt a, wil zij volledig zijn, moet ook de agglomeraties en de

federaties van gemeenten vermelden. De opgesomde besturen worden beter in het enkelvoud vermeld : een provincie, een gemeente, een vereniging van gemeenten enzovoort.

In punt a schrappe men de woorden „bij artikel 6 van de wet van 10 maart 1925 tot regeling van de openbare onderstand en”, aangezien dit artikel impliciet is opgeheven bij artikel 118 van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn en de verenigingen opgericht op basis van bedoeld artikel 6 (voor zover die nog bestaan) nu hun rechtsgrond vinden in het genoemde artikel 118 van de wet van 8 juli 1976.

2. Onder c schrijf men „een huis, een deel van een huis of een appartement, dat . . . speciaal gebouwd of ingericht is . . .”.

3. Onder d wijzig men de tekst als volgt :

„d. (lees : 4°) dienstencentrum : een centrum dat inzonderheid diensten van materiële, hygiënische en sociale aard verleent aan de bejaarden van een wijk en aan andere personen van die wijk die wegens hun toestand met bejaarden kunnen worden gelijkgesteld, ten einde hen te helpen zo lang mogelijk hun zelfstandigheid en hun geïntegreerdheid in de gemeenschap te behouden ;”.

Bij dit tekstvoorstel dient er wel op gewezen te worden dat de gelijkstelling van „bejaarden” en „andere personen . . . die wegens hun toestand met bejaarden kunnen worden gelijkgesteld” een uitbreiding is van de sub b gegeven bepaling. Daarbij komt dat aldus het toepassingsgebied op vrij vage gronden sterk uitgebreid kan worden. De uitbreiding zou derhalve beter verder gepreciseerd worden ofwel zou aan de Executieve de bevoegdheid kunnen worden opgedragen om de gelijkstellingen vast te stellen (bijvoorbeeld op grond van ziekte, gebreken enzovoort).

4. Onder e (verkeerdelijk als d vermeld) is het beter te spreken van een „serviceflatgebouw”. Men gebruike die term ook in het opschrift van Hoofdstuk III, afdeling 3, in de artikelen 6, §§ 1 en 2, en 10, in het opschrift van hoofdstuk VI, in de artikelen 14, § 1, 16 en 20, § 1.

Men stelde de begripsbepaling als volgt :

„... gemeenschappelijke voorzieningen voor dienstverlening waarop zij facultatief een beroep kunnen doen ;”.

5. De begripsbepalingen van artikel 2 zouden vervolledigd moeten worden met twee bijkomende punten :

g. (lees : 7°) de Executieve : de Vlaamse Executieve ;

h. (lees : 8°) de Hoge raad : de Vlaamse Hoge raad voor de derde leeftijd”.

Indien die twee definities opgenomen worden, wijzig men dienovereenkomstig de artikelen 3, tweede lid ; 4, § 2, 1° en 3° ; 5, § 2, 1° en 3° ; 6, § 2, 1° en 4° ; 9 ; 10, eerste en tweede lid ; 13 ; 14, § 2, tweede lid ; 15, eerste lid ; 16, derde lid, en 17, tweede lid.

6. Men nummere de onderverdelingen van het artikel met 1°, 2°, 3° enzovoort in plaats van met a., b., c. enzovoort.

Artikel 3

In de redactie van dit artikel dient de algemene opmerking A te worden vermeld : de premie wordt verleend ten laste van het Vlaams Fonds voor de bouw van ziekenhuizen en medisch-sociale instellingen. Deze opmerking geldt ook voor de artikelen 4, 5 en 6.

Als de definities opgenomen in artikel 2 worden aangevuld zoals in dit advies wordt voorgesteld, stelle men het tweede lid van artikel 3 als volgt :

„... worden door de Executieve bepaald, na advies van de Hoge raad”.

Hoofdstuk III

De afdelingen van dit hoofdstuk nummere men met een Arabisch cijfer : Afdeling 1, enzovoort.

Artikel 4

In § 1, tweede lid, schrijf men duidelijkheidshalve :

„Voor subsidiëring kan eveneens in aanmerking komen, de aankoop, door ondergeschikte besturen, van gebouwen...”.

In § 2 nummere men de opsomming als volgt : 1°, 2°, 3°.

Artikel 5

Als de verenigingen zonder winstoogmerk aanspraak kunnen maken op de bij dit artikel ingestelde subsidies, lijkt er geen goede reden te bestaan waarom dat ook niet het geval zou zijn voor het tweede type rechtspersoon gecreëerd bij de wet van 27 juni 1921, namelijk de instellingen van openbaar nut in de zin van de genoemde wet (niet te verwarren met de instellingen van openbaar nut in de zin van de wet van 16 maart 1954 betreffende de controle op sommige instellingen van openbaar nut).

Rekening gehouden met die opmerking, zou de tekst van § 1, eerste lid, als volgt kunnen worden aangevuld :

„... aan ondergeschikte besturen, aan verenigingen zonder winstoogmerk en aan instellingen van openbaar nut in de zin van de wet van 27 juni 1921, ...”.

Verder schrijf men „... die, rekening gehouden met ...”.

In het tweede lid schrijf men duidelijkheidshalve :

„Voor subsidiëring kan eveneens in aanmerking komen, de aankoop, door voormelde ondergeschikte besturen, verenigingen zonder winstoogmerk en instellingen van openbaar nut, van gebouwen ...”.

In § 2 nummere men de opsomming als volgt : 1°, 2°, 3°.

In 2° vervang men „termen” door „bepalingen”.

Artikel 6

Om de reden aangegeven bij de bespreking van artikel 5 specifieke men ook hier in § 1, eerste lid :

„... aan ondergeschikte besturen, aan verenigingen zonder winstoogmerk en aan instellingen van openbaar nut in de zin van de wet van 27 juni 1921, ...”.

In het tweede lid van dezelfde paragraaf nummere men de opsomming als volgt : 1°, 2°.

In 2° schrijf men :

„2° voor de rusthuizen : 90 percent van de kostprijs van de

werken, leveringen en diensten die onontbeerlijk zijn om de inrichting, die reeds vóór 1 januari 1976 een bestemming had als rusthuis, in overeenstemming te brengen met de veiligheidsnormen betreffende de rusthuizen voor bejaarden. De Executieve...“.

Inzake veiligheidsnormen kan het niet volstaan „op bevredigende wijze” te voldoen : dit is geen precies criterium en laat een te ruime appreciatiemarge bestaan.

Ook hier schrijve men duidelijkheidshalve in het derde lid :

„Voor subsidiëring kan eveneens in aanmerking komen, de aankoop, door voormelde ondergeschikte besturen, verenigingen zonder winstoogmerk en instellingen van openbaar nut, van gebouwen...“.

In de inleidende zin van § 2 schrijve men :

„... moet een in § 1 bedoelde inrichting aan volgende voorwaarden voldoen :“.

Ook hier nummere men 1°, 2°, 3°, 4°, 5°.

Afdeling 4 van Hoofdstuk III

Aan afdeling 4 wordt beter het opschrift : „Gemeenschappelijke bepalingen” gegeven, in plaats van „Algemene bepalingen”.

Artikel 7

1. Artikel 7, eerste lid, wordt beter gesteld als volgt :

„De Executieve bepaalt tot welk maximumbedrag de kostprijs van werken, leveringen en diensten voor subsidiëring in aanmerking komt. Dat maximumbedrag omvat de belasting op de toegevoegde waarde en de algemene kosten”.

2. Het tweede lid bepaalt dat de maximumkostprijzen onder meer „het algemeen indexcijfer van openbare werken” volgen.

Dit begrip komt tot nog toe niet voor in wetten, decreten of reglementen, maar is een officieuze benaming voor een element uit de berekeningswijze van prijsherzieningen die met toepassing van bepaalde circulaires van de Minister van Openbare Werken, in algemene aannemingsvoorwaarden en bestekken van dat ministerie worden ingeschreven. Het kan dan ook niet worden overgenomen in de tekst van een decreet.

Derhalve wordt volgende aanpassing voorgesteld :

„Bij het bepalen van dat maximumbedrag wordt rekening gehouden met de schommelingen van de lonen van de werknemers en de daaraan verbonden sociale lasten, alsmede met de schommelingen van de prijzen van de materialen en die van de van toepassing zijnde belastingen en taksen”.

Een gedetailleerde herzieningsformule kan dan in het uitvoeringsbesluit worden opgenomen.

Artikel 8

In plaats van „voorafgaande toelating” schrijve men liever „het voorafgaand akkoord”.

Artikel 9

Men schrijve liever :

„De Executieve bepaalt de criteria en de nadere regelen volgens welke . . .“.

Hoofdstuk IV

In het opschrift van hoofdstuk IV en in artikel 10 schrijven men „vergunning(en)” in plaats van „toelating(en)“.

Als de definities opgenomen in artikel 2 worden aangevuld zoals in dit advies wordt voorgesteld, schrijven men in artikel 10, tweede lid „na advies van de Hoge raad”.

Artikel 11

1. In beide paragrafen nummere men eveneens 1°, 2° enzovoort.

2. In § 1, tweede lid, 1°, schrijven men „... door een ondergeschikt bestuur, door een vereniging zonder winstoogmerk of door een instelling van openbaar nut in de zin van de wet van 27 juni 1921 ;“.

3. Onder 3° wordt bepaald dat het centrum ten minste 32 uur per week moet openstaan als opvang- en ontmoetingscentrum voor bejaarden, met een passende spreiding over alle werkdagen.

Daaruit moet dus worden afgeleid dat de overige vormen van dienstverlening, opgesomd onder 5°, permanent verstrekt moeten kunnen worden.

4. Paragraaf 2, 1°, eerste lid, passe men aan als volgt :

„1° een centrumraad oprichten waarin vertegenwoordigers van de plaatselijke organisaties van de bejaarden en actief bij de bejaardenzorg betrokken personen zetelen, en deze raad betrekken bij de werking van het centrum ;“.

Artikel 13

Men schrijven bij voorkeur :

„De erkenning wordt verleend, geweigerd, geschorst of ingetrokken door de Executieve...”.

Artikel 14

1. In § 1 zijn de woorden „van dit decreet” overbodig.

2. Paragraaf 2 schrijven men beter als volgt :

„§ 2. Deze erkenning . . . en van maximum 10 jaar. Ze kan worden hernieuwd.

Ze wordt verleend, geweigerd, geschorst of ingetrokken . . .“.

Artikel 15

1. Dit artikel heeft eigenlijk betrekking op de exploitatie van serviceflats, woningcomplexen met dienstverlening en rusthuizen. Het zou dan ook beter als volgt worden geredigeerd :

„Geen serviceflatgebouw, woningcomplex met dienstverlening of rusthuis mag worden geëxploiteerd dan met inachtneming van de op advies van de Hoge raad door de Executieve vastgestelde normen.

Deze normen hebben betrekking op :

1° ...“.

2. Men nummere de onderverdelingen van het tweede lid met 1°, 2°, 3° enzovoort.

Artikel 17

Dit artikel sluit aan bij artikel 14 van het ontwerp dat de intrekking van de erkenning betreft. Inhoudelijk kan het worden verantwoord, indien er van uitgegaan wordt dat de intrekking van de erkenning nog moet worden gevolgd door een beslissing van daadwerkelijke uitvoering. Of zulke beslissing wel echt nodig is, kan echter worden betwijfeld.

Artikel 18

Om de redenen uiteengezet in de algemene opmerking A moet dit artikel vervallen.

Artikel 19

In § 1 vervange men „instelling” door „inrichting”.

De uitoefening van het toezicht dat door § 1 wordt ingesteld, zal vanzelfsprekend moeten gebeuren met inachtneming van artikel 10 van de Grondwet en de met toepassing van dat voorschrift uitgevaardigde wetten.

In § 2 wordt beter geschreven „tot het tegenbewijs” in plaats van „behoudens tegenbewijs”.

Hoofdstuk VIII

Het opschrift van dit hoofdstuk zou beter luiden : „Strafbepalingen”.

Artikel 20

1. In § 1, eerste lid, 3°, wordt beter geschreven „... een inrichting exploiteert waaromtrent . . .“.

2. Men stelle § 2 als volgt :

„§ 2. De natuurlijke personen of de rechtspersonen die met overtreding van de bepalingen van dit decreet of de uitvoeringsbesluiten ervan een inrichting exploiteren, zijn burgerrechtelijk aansprakelijk voor de geldboeten en gerechtskosten waartoe hun aangestelden of lasthebbers worden veroordeeld”.

3. In § 3, eerste lid, vervange men „overtredingen” door „misdrijven”.

4. In § 3, tweede lid, laatste zin, vervange men het woord „volle” door „vrij e”.

Hoofdstuk IX

Juister en vollediger ware het aan hoofdstuk IX het opschrift : „Slot- en overgangsbepalingen” te geven.

Artikel 21

Duidelijkheidshalve stelle men 3° beter als volgt :

„3° artikel 4, 2°, a, van het besluit van de Regent van 2 juli 1949 betreffende..., in zoverre die bepaling „oude-mannenhuizen” en „woningen voor bejaarden” betreft”.

Artikel 22

Artikel 22, § 1, wordt beter gesteld als volgt : „Alleen de thans bestaande rusthuizen die . . .”.

Artikel 23

De datum van inwerkingtreding moet worden aangepast ; bovendien rijst de vraag of er een voldoende reden voorhanden is om af te wijken van het gemeenrecht inzake de inwerkingtreding van decreten.

Indien aan het decreet terugwerkende kracht wordt verleend, zal er rekening moeten worden gehouden met de rechten die eventueel zouden zijn verkregen op grond van de regelingen die door het decreet worden opgeheven.

Ook zouden in het decreet eventueel overgangsmaatregelen moeten worden opgenomen voor het geval dat de voor de toepassing van het decreet nodige uitvoeringsbesluiten pas op een latere datum in werking zouden treden dan die met ingang waarvan de bestaande regelingen worden opgeheven.

Ten slotte mag niet worden vergeten een overgangsbepaling in te voegen met betrekking tot de tijdelijke opdracht van het nationale Fonds voor de bouw van ziekenhuizen en medisch-sociale inrichtingen (zie algemene opmerking A).

De kamer was samengesteld uit
de heren : G. BAETEMAN, *kamervoorzitter*,
J. NIMMEGEERS, J. BORRET, *staatsraden*,
S. FREDERICQ, F. DE KEMPENEER, *assessoren*
van de afdeling wetgeving,
mevrouw : S. VAN AELST, *griffier*.

Het verslag werd uitgebracht door de heer J. VERMEIRE,
auditeur.

De Griffier,

De Voorzitter,

S. VAN AELST

G. BAETEMAN

ONTWERP VAN DECREET

DE VLAAMSE EXECUTIEVE,

Gelet op het advies van de Raad van State,
Op voordracht van de Gemeenschapsminister van gezin en
welzijnszorg,
Na beraadslaging,

BESLUIT :

De Gemeenschapsminister van gezin en welzijnszorg wordt
gelast in naam van de Vlaamse Executieve bij de Vlaamse
Raad het ontwerp van decreet in te dienen waarvan de tekst
volgt :

Hoofdstuk 1 Inleidende bepalingen

Artikel 1

Dit decreet regelt een aangelegenheid bedoeld in artikel
59bis van de Grondwet.

Artikel 2

Voor de toepassing van dit decreet wordt verstaan onder :

1° ondergeschikt bestuur : een provincie, een gemeente, een
vereniging van gemeenten, een agglomeratie, een federatie
van gemeenten, een openbaar centrum voor maatschappelijk
welzijn, een intercommunaal openbaar centrum voor maatschappelijk
welzijn, een vereniging bedoeld bij artikel 118 van
de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare cen-
tra voor maatschappelijk welzijn ;

2° bejaarden : personen van 60 jaar of ouder ;

3° woning voor bejaarden : een huis, een deel van een huis
of een appartement, dat door een ondergeschikt bestuur spe-
ciaal gebouwd of ingericht is als individuele woongelegenheden
voor bejaarden ;

4° dienstencentrum : een centrum dat er inzonderheid voor
zorgt dat diensten van materiële, hygiënische en sociale aard
worden verleend aan bejaarden van een wijk, ten einde hen te
helpen zo lang mogelijk hun zelfstandigheid en hun geïnte-
greerdheid in de Gemeenschap te behouden ;

5° serviceflatgebouw en woningcomplex met dienstverle-
ning : een of meer gebouwen die, onder welke benaming ook,
functioneel een geheel vormen, bestaande uit individuele
woongelegenheden waar bejaarden zelfstandig wonen en uit
gemeenschappelijke voorzieningen voor dienstverlening
waarop zij facultatief een beroep kunnen doen ;

6° rusthuis : een of meer gebouwen die functioneel een in-
richting voor collectief verblijf vormen waar, onder welke be-
naming ook, aan bejaarden die er op duurzame wijze verblij-

ven, huisvesting wordt gegeven alsmede geheel of gedeeltelijk, de gebruikelijke gezins- en huishoudelijke verzorging ;

7° de Executieve : de Vlaamse Executieve ;

8° de Hoge raad : de Vlaamse Hoge raad voor de derde leeftijd.

Hoofdstuk II

Subsidiëring van investeringsverrichtingen

Afdeling 1

Woningen voor bejaarden

Artikel 3

§ 1. Ten laste van het Vlaams Fonds voor de bouw van ziekenhuizen en medisch-sociale instellingen kunnen binnen de perken van de goedgekeurde begrotingskredieten, subsidies worden toegekend aan ondergeschikte besturen voor het bouwen en verbouwen van woningen voor bejaarden. Het bedrag van de subsidie is vastgesteld op 60 ten honderd van de kostprijs van de werken, leveringen en diensten, die door de Executieve werden goedgekeurd.

Voor subsidiëring kan eveneens in aanmerking komen, de aankoop, door ondergeschikte besturen, van gebouwen bestemd om als woning voor bejaarden te worden ingericht. Het bedrag van deze subsidie is vastgesteld op 60 ten honderd van de aankoopprijs van het gebouw, vermeerderd met de kosten van de aanpassingswerken.

Behalve indien het de aankoop van een nieuwbouw betreft door een ondergeschikt bestuur, gebouwd door een erkende huisvestingsmaatschappij in opdracht van het ondergeschikt bestuur, is het maximumbedrag dat als basis dient voor de subsidiëring van de aankoop en de aanpassingswerken gelijk aan 75 ten honderd van de maximum kostprijs die door de Executieve wordt vastgesteld voor de subsidiëring van de bouw van woningen voor bejaarden.

§ 2. Om voor subsidiëring in aanmerking te komen moeten de woningen voor bejaarden aan de volgende voorwaarden voldoen :

1° passen in het kader van het programma dat door de Executieve wordt bepaald, na advies van de Hoge raad ;

2° zodanig zijn ingeplant dat de bewoners in de lokale gemeenschap geïntegreerd blijven ;

3° beantwoorden aan de voorwaarden die door de Executieve worden vastgesteld na advies van de Hoge raad.

De aanvrager van de subsidie moet zich ertoe verbinden de criteria en de voorwaarden volgens welke de woningen voor bejaarden zullen worden toegewezen, aan de Executieve ter goedkeuring voor te leggen.

Afdeling 2

Dienstencentra

Artikel 4

§ 1. Ten laste van het Vlaams Fonds voor de bouw van ziekenhuizen en medisch-sociale instellingen kunnen binnen de perken van de goedgekeurde begrotingskredieten subsidies worden toegekend aan ondergeschikte besturen, aan vereni-

gingen zonder winstoogmerk en aan instellingen van openbaar nut in de zin van de wet van 27 juni 1921, voor het bouwen, verbouwen en inrichten van dienstencentra. Het bedrag van de subsidie is vastgesteld op 60 ten honderd van de kostprijs van de werken, leveringen en diensten die, rekening gehouden met de geplande activiteiten en met de potentiële gebruikers van het dienstencentrum, door de Executieve werden goedgekeurd.

Voor subsidiëring kan eveneens in aanmerking komen, de aankoop, door voormelde ondergeschikte besturen, verenigingen zonder winstoogmerk en instellingen van openbaar nut, van gebouwen bestemd om als dienstencentrum te worden ingericht. Het bedrag van deze subsidie is vastgesteld op 60 ten honderd van de aankoopprijs van het gebouw, vermeerderd met de kostprijs van de aanpassingswerken.

Behalve indien het de aankoop van een nieuwbouw betreft door een ondergeschikt bestuur, gebouwd door een erkende huisvestingsmaatschappij in opdracht van het ondergeschikt bestuur, is het maximumbedrag dat als basis dient voor de subsidiëring van de aankoop en de aanpassingswerken gelijk aan 75 ten honderd van de maximum kostprijs die door de Executieve wordt vastgesteld voor een gebouw met eenzelfde oppervlakte.

§ 2. Om voor subsidiëring in aanmerking te komen moet aan de volgende voorwaarden worden voldaan :

1° de inplanting van het dienstencentrum moet passen in het kader van het programma dat door de Executieve wordt vastgesteld, na advies van de Hoge raad ;

2° de inrichters moeten er zich toe verbinden het gebouw te bestemmen als dienstencentrum overeenkomstig de erkenningsvoorwaarden van dit decreet ;

3° beantwoorden aan de voorwaarden die door de Executieve worden vastgelegd, na advies van de Hoge raad.

Afdeling 3

Serviceflatgebouwen en woningcomplexen met dienstverlening en rusthuizen

Artikel 5

§ 1. Ten laste van het Vlaamse Fonds voor de bouw van ziekenhuizen en medisch-sociale instellingen kunnen binnen de perken van de goedgekeurde begrotingskredieten subsidies worden toegekend aan ondergeschikte besturen, aan verenigingen zonder winstoogmerk en aan instellingen van openbaar nut in de zin van de wet van 21 juni 1921, voor het bouwen, het verbouwen, het herconditioneren en het inrichten van serviceflatgebouwen en woningcomplexen met dienstverlening en rusthuizen.

Het bedrag van de subsidie is als volgt vastgesteld :

1° voor de serviceflatgebouwen en woningcomplexen met dienstverlening en de rusthuizen : 60 ten honderd van de kostprijs van de werken, leveringen en diensten die door de Executieve werden goedgekeurd ;

2° voor de rusthuizen : 90 ten honderd van de kostprijs van de werken, leveringen en diensten, die onontbeerlijk zijn om de inrichting, die reeds vóór 1 januari 1976 een bestemming had als rusthuis, in overeenstemming te brengen met de veiligheidsnormen betreffende de rusthuizen voor bejaarden. De Executieve stelt de regels vast volgens welke de onontbeerlijkheid van de genoemde werken wordt bepaald.

Voor subsidiëring kan eveneens in aanmerking komen, de aankoop, door voormelde ondergeschikte besturen, verenigingen zonder winstoogmerk en instellingen van openbaar nut, van gebouwen bestemd om als serviceflatgebouw en woningcomplex met dienstverlening, of als rusthuis te worden ingericht.

Het bedrag van deze subsidie is vastgesteld op 60 ten honderd van de aankoopprijs van het gebouw, vermeerderd met de kostprijs van de aanpassingswerken.

Behalve indien het de aankoop van een nieuwbouw betreft door een ondergeschikt bestuur, gebouwd door een erkende huisvestingsmaatschappij in opdracht van het ondergeschikt bestuur, is het maximum bedrag dat als basis dient voor de subsidiëring van de aankoop en de aanpassingswerken gelijk aan 75 ten honderd van de maximum kostprijs die door de Executieve wordt vastgesteld voor een gebouw met eenzelfde opnamecapaciteit.

§ 2. Om voor subsidiëring in aanmerking te komen moet de in § 1 bedoelde inrichting aan de volgende voorwaarden voldoen :

1° passen in het kader van het programma dat door de Executieve wordt vastgesteld, na advies van de Hoge raad ;

2° ingeplant zijn in of bij een bewoonde wijk ;

3° tenminste 10 individuele woongelegenheden omvatten wanneer het een serviceflatgebouw en een woningcomplex met dienstverlening betreft en 40 bejaarden kunnen herbergen wanneer het een rusthuis betreft ; dit laatste aantal wordt tot 30 teruggebracht wanneer het rusthuis in combinatie met een serviceflatgebouw en een woningcomplex met dienstverlening wordt opgericht ;

4° beantwoorden aan de voorwaarden die door de Executieve worden vastgelegd, na advies van de Hoge raad ;

5° de aanvragers moeten een verklaring overleggen waarbij zij zich ertoe verbinden aan alle erkenningsvoorwaarden te zullen voldoen.

Afdeling 4 Gemeenschappelijke bepalingen

Artikel 6

De Executieve bepaalt tot welk maximumbedrag de kostprijs van werken, leveringen en diensten voor subsidiëring in aanmerking komt. Dat maximumbedrag omvat de belasting op de toegevoegde waarde en de algemene kosten.

Bij het bepalen van dat maximumbedrag wordt rekening gehouden met de schommelingen van de lonen van de werknemers en de daaraan verbonden sociale lasten, alsmede met de schommelingen van de prijzen van de materialen en die van de van toepassing zijnde belastingen en taksen.

Artikel 7

De bestemming van de gebouwen vermeld onder artikelen 3,4 en 5 waarvoor een subsidie wordt verleend, mag niet worden gewijzigd zonder het voorafgaand akkoord van de Executieve, op straffe van terugbetaling van de als subsidie ontvangen sommen.

Artikel 8

De Executieve bepaalt de criteria en de nadere regelen volgens welke de subsidies worden verleend en teruggevorderd, na advies van de Hoge raad.

Hoofdstuk III

Voorafgaande vergunningen

Artikel 9

Het bouwen van een serviceflatgebouw en woningcomplex met dienstverlening of van een rusthuis, het alsdusdanig inrichten of in gebruik nemen van een bestaand gebouw en het wijzigen van de capaciteit, zijn onderworpen aan de voorafgaande vergunning van de Executieve volgens de regels die zij bepaalt na advies van de Hoge raad.

Deze nadere regelen bepalen eveneens de wijze waarop verhaal kan worden ingesteld tegen de beslissing tot weigering van de voorafgaande vergunning.

De vergunning kan niet worden verleend wanneer het initiatief niet past in het kader van het programma dat door de Executieve is vastgesteld na advies van de Hoge raad.

De Executieve kan afwijken van het in het vorige lid bedoelde programma voor de initiatieven die reeds werden genomen voor de inwerkingtreding van dit decreet.

Hoofdstuk IV

Erkenning en subsidiëring van de werking van dienstencentra

Artikel 10

§ 1. Om als dienstencentrum erkend te worden en te blijven moet aan de volgende voorwaarden worden voldaan.

Het centrum moet :

1° opgericht zijn door een ondergeschikt bestuur, door een vereniging zonder winstoogmerk of door een instelling van openbaar nut in de zin van de wet van 27 juni 1921 ;

2° passen in het kader van het programma bedoeld in artikel 4, § 2, 1° ;

3° centraal gelegen zijn in de te bedienen wijk en tenminste 32 uur per week openstaan als opvang- en ontmoetingscentrum voor bejaarden, met een passende spreiding over alle werkdagen ;

4° de ideologische, filosofische en godsdienstige overtuiging eerbiedigen van de personen die een beroep doen op het centrum ;

5° de volgende dienstverlening in het bereik brengen van de bejaarden, door op de medewerking van bestaande instellingen of diensten een beroep te doen, of door ernaar te verwijzen, of door die dienstverlening, zo nodig, zelf te organiseren :

- gezins- en huishoudelijke verzorging,
- lichaamsverzorging,
- informatie en sociale dienstverlening,
- materiële hulp.

§ 2. De aanvrager moet :

1° een centrumraad oprichten waarin de gebruikers, de vertegenwoordigers van de plaatselijke organisaties van de bejaarden en actief bij de bejaardenzorg betrokken personen zitting hebben en deze raad betrekken bij de werking van het centrum ; de samenstelling en de bevoegdheid van deze raad worden door de Executieve bepaald ;

2° een afzonderlijke boekhouding aanleggen volgens de regels door de Executieve te bepalen.

Artikel 11

Aan de erkende dienstencentra kan, binnen de perken van de goedgekeurde begrotingskredieten, een werkingstoelage worden verleend waarvan het bedrag en de criteria volgens welke zij worden toegekend, door de Executieve worden vastgesteld.

Artikel 12

De erkenning wordt verleend, geweigerd, geschorst of ingetrokken door de Executieve, volgens de regels die zij bepaalt, na advies van de Hoge raad.

Deze nadere regels bepalen eveneens de wijze waarop de aanvrager verhaal kan instellen tegen de beslissing van de Executieve.

Hoofdstuk V

Erkenning van serviceflatgebouwen en woningcomplexen met dienstenverlening en rusthuizen

Artikel 13

§ 1. Ieder in artikel 2 omschreven serviceflatgebouw en woningcomplex met dienstverlening of rusthuis, is onderworpen aan de erkenning door de Executieve.

§ 2. Deze erkenning geldt slechts voor de inrichting waarvoor ze is toegekend en voor een periode van minimum 2 en van maximum 10 jaar. Ze kan worden vernieuwd.

Ze wordt verleend, geweigerd, geschorst of ingetrokken door de Executieve onder de voorwaarden en in de vormen die zij bepaalt, na advies van de Hoge raad.

Deze nadere regels bepalen eveneens de wijze waarop de aanvrager verhaal kan instellen tegen de beslissing van de Executieve.

§ 3. De erkenning moet worden vermeld op alle akten, facturen, brieven, bestelbiljetten en andere soortgelijke stukken uitgaande van de inrichting.

Artikel 14

Geen serviceflatgebouw en woningcomplex met dienstverlening of rusthuis mag worden geëxploiteerd dan met inachtneming van de op advies van de Hoge raad door de Executieve vastgestelde normen.

Deze normen hebben onder meer betrekking op :

1° het opnamebeleid ;

2° het onthaal van de bejaarden ;

3° de vrijheid van de in de inrichting verblijvende personen en de eerbiediging van hun ideologische, filosofische of godsdienstige overtuiging ;

4° de voeding, de hygiëne en de te verstrekken zorg ;

5° het gebouw ;

6° de veiligheid ;

7° het aantal en de kwalificatie van de personen werkzaam in de inrichting ;

8° de inspraak van de bejaarden ;

9° het onderzoek en het behandelen van de klachten van de bewoners ;

10° het reglement van orde ;

11° de boekhouding.

Artikel 15

De serviceflatgebouwen en woningcomplexen met dienstverlening en de rusthuizen waarvoor voor de eerste maal een aanvraag tot erkenning wordt ingediend, kunnen voorlopig erkend worden.

De voorlopige erkenning geldt voor een periode van 1 jaar die aanvangt op de dag van de ontvangst van de aanvraag. Op gemotiveerd verzoek van de aanvrager kan de voorlopige erkenning worden verlengd met een eenmalige periode van 1 jaar.

De Executieve bepaalt, na het advies van de Hoge raad te hebben ingewonnen, de voorwaarden waaraan moet worden voldaan en de wijze waarop de voorlopige erkenning zal worden toegekend.

Artikel 16

De Executieve kan, bij een gemotiveerde beslissing, de sluiting bevelen van ieder in artikel 2 omschreven serviceflatgebouw en woningcomplex met dienstverlening of rusthuis wanneer die niet beantwoordt aan de bij dit decreet of krachtens dit decreet bepaalde voorwaarden.

De procedure inzake sluiting wordt door de Executieve bepaald, na advies van de Hoge raad. Zij voorziet in de mogelijkheid van verhaal door de betrokkene.

Hoofdstuk VI

Toezicht

Artikel 17

§ 1. De door de Executieve aangewezen ambtenaren van het Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap oefenen toezicht uit op de toepassing van de bepalingen van dit decreet en van de krachtens dit decreet genomen besluiten ; dit toezicht brengt het recht mede de inrichting te bezoeken en ter plaatse zelf kennis te nemen van alle stukken en bescheiden die noodzakelijk zijn in de uitoefening van hun ambt.

§ 2. Zij stellen de overtredingen vast in processen-verbaal die bewijskracht hebben tot het tegenbewijs. Afschrift wordt de overtreders toegezonden uiterlijk binnen drie dagen na de vaststelling van de overtreding.

Hoofdstuk VII Strafbepalingen

Artikel 18

§ 1. Onverminderd de toepassing van de in het Strafwetboek gestelde straffen, wordt gestraft met gevangenisstraf van acht dagen tot drie maanden en met geldboete van zesentwintig frank tot tweeduizend frank of met een van die straffen alleen :

1° hij die met overtreding van artikel 9 een serviceflatgebouw, een woningcomplex met dienstverlening of rusthuis bouwt, in een bestaand gebouw inricht, in gebruik neemt of de opnamecapaciteit ervan wijzigt zonder de voorafgaande vergunning te hebben bekomen ;

2° hij die met overtreding van artikel 13, § 1 een serviceflatgebouw en woningcomplex met dienstverlening of rusthuis exploiteert zonder de erkenning te hebben bekomen ;

3° hij die met overtreding van artikel 16 een inrichting exploiteert waaromtrent een sluitingsmaatregel is genomen.

Bij herhaling binnen twee jaar vanaf het tijdstip waarop een vonnis waarbij een veroordeling wegens een van de bij dit artikel bedoelde misdrijven uitgesproken is, in kracht van gewijsde is gegaan, kunnen de straffen worden verdubbeld.

§ 2. De natuurlijke personen of de rechtspersonen die met overtreding van de bepalingen van dit decreet of de uitvoeringsbesluiten ervan een inrichting exploiteren, zijn burgerrechtelijk aansprakelijk voor de geldboeten en gerechtskosten waartoe hun aangestelden of lasthebbers worden veroordeeld.

§ 3. Alle bepalingen van Boek 1 van het Strafwetboek met inbegrip van hoofdstuk VII en artikel 85 zijn op de in dit decreet bepaalde misdrijven toepasselijk.

De hoven en de rechtbanken kunnen bovendien de dader van het misdrijf verbieden een inrichting te exploiteren, zowel persoonlijk als door een tussenpersoon, gedurende een door hen te bepalen periode. Het verbod treedt in werking acht vrije dagen na het betekenen van de veroordeling.

Overtreding van dit verbod wordt met gevangenisstraf van een maand tot zes maanden gestraft.

Hoofdstuk VIII Slot- en overgangsbepalingen

Artikel 19

Opgeheven worden wat de Vlaamse Gemeenschap betreft :

1° de wet van 12 juli 1966 op de rustoorden voor bejaarden, gewijzigd door de wet van 10 mei 1967 ;

2° de wet van 22 maart 1971 tot subsidiëring van de bouw van rustoorden voor bejaarden, gewijzigd door de wet van 15 juli 1976 ;

3° artikel 4, 2°, a van het besluit van de Regent van 2 juli 1949 betreffende de staatstussenkomst inzake toelagen voor het uitvoeren van werken door de provincies, gemeenten, verenigingen van gemeenten, commissies van openbare onderstand, kerkfabrieken en verenigingen van polders of van wateringen, in zoverre die bepaling „oude-mannenhuizen” en „woningen voor bejaardegezinnen” betreft ;

4° het koninklijk besluit van 15 april 1977 betreffende de dienstencentra ;

5° het koninklijk besluit van 18 april 1977 voor het toekennen van toelagen, in het Vlaamse Gewest, voor de oprichting van dienstencentra.

Artikel 20

§ 1. Alleen de thans bestaande rusthuizen die erkend zijn overeenkomstig de bepalingen van de wet van 12 juli 1966 op de rustoorden voor bejaarden, gewijzigd door de wet van 10 mei 1967, blijven erkend voor een periode van 3 jaar.

§ 2. De niet erkende rusthuizen die voor de datum van de bekendmaking van dit decreet, een aanvraag voor erkenning hebben ingediend, kunnen voorlopig worden erkend voor zover zij voldoen aan de voorwaarden waarin door artikel 15 van dit decreet is voorzien.

Artikel 21

De Vlaamse Executieve bepaalt de datum van inwerkingtreding van dit decreet.

Brussel, 19 september 1984.

De Voorzitter van de Vlaamse Executieve,

G. GEENS

***De Gemeenschapsminister van gezin
en welzijnszorg,***

R. STEYAERT
